

Babels torn

Jag var en av arbetarna som störtade när Tornet rasade. Vi hade kommit så högt upp att jag tyckte att jag snart kunde höra Gud tala. Då kom en våldsamt jordbävning och allting rasade. Långt under rasmassorna låg jag och ropade utan att någon kunde höra mig. Jag bad till Gud att han måtte rädda mig, men det var som om han talade ett annat språk.

När jag till slut grävdes fram omfamnade min hustru mig. Men jag förstod inte vad hon sa och hon förstod inte mig. Gång på gång upprepade hon samma mening med allt större förtvivlan i rösten:

”Mi alla sin teakton!” Jag frågade mitt barn vad hans mor försökte säga, men pojken grät och upprepade själv en annan, lika främmande mening. Det var som om jag fortfarande låg kvar under bråten där ingen kunde höra mig, hur högt jag än ropade. När jag sa att jag älskade min hustru skakade hon bara på huvudet, trots att jag upprepade det gång på gång.

Ingen förstod vad den andra sa. Var och en var ensam om sitt språk här på jorden.

Jag gav mig av, i någon sorts vanmäktig förhoppning om att någonstans finna en människa som förstod vad jag sa. Men överallt mötte jag kringvandrande horder där alla talade högt för sig själva eller bad till en Gud som verkade vända bort sitt ansikte.

Till slut kom jag fram till en fattig koja i utkanten av en stad. Jag bultade på dörren men fick inget svar. Till slut öppnade jag. Därinne satt en gammal man och höll fingret för munnen. Han ville att jag skulle vara tyst. Med sina skröpliga händer tecknade han åt mig att sätta mig ner för att dela hans kvällsmat. Jag gjorde som han bad om för jag var hungrig och trött. Varje gång jag försökte öppna munnen visade han med handen att jag skulle låta bli att säga något.

Jag förstod snart att mannen var stum. I ett år stannade jag hos honom och vi började så sakta utveckla ett ömsesidigt teckenspråk som vi kunde dela. Ibland tog han fram en flöjt och spelade så vackert att ord verkade överflödiga. Det fanns något försonande i tonerna men också en visshet, ungefär som om musiken förstod något ytterst viktigt.

Han lärde mig spela på flöjten. Till slut var jag lika skicklig som han. Då beslöt jag att ge mig iväg hem igen. Till avskedspresent gav mig mannen sin flöjt. Jag bugade tacksamt och så skildes vi åt utan att någonsin ha talat med varandra, utan att jag fått reda på hans namn.

När jag kom hem störtade min fru mot mig och omfamnade mig. Men när hon skulle till att tala tecknade jag åt henne att vara tyst. Jag ledde henne upp på taket till vår enkla boning där man hade en vacker utsikt över solnedgången bortom det vida tvåflodslandet. I förgrunden reste sig det raserade tornet och kastade en lång aftonskugga mot horisonten.

Jag tog fram flöjten och började spela för henne. Sakta vek hennes förtvivlan undan och efter en stund lade hon sitt huvud tryggt vid min skuldra.

När jag slutat spela hördes applåder nere från gatan. Det var grannarna som alla stannat till för att lyssna. Alla ropade de bravo, var och en på sitt språk.

Gud tog ifrån oss språket men lämnade musiken ifred.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nitram P med Poeter.se id #29091 innehar upphovsrätten